

ת"פ 67042/11/17 - מדינת ישראל נגד אסף אריאל כהן (עציר) - נדון, מורן קונטטה

בית משפט השלום באילת

29 יוני 2020

ת"פ 67042-11-17 מדינת ישראל נ' כהן(עציר) ואח'

מספר פל"א 328336/2016

לפני כבוד השופט שי ברגר
המאשימה:

מדינת ישראל

נגד
הנאשמים:

1. אסף אריאל כהן (עציר) - נדון
2. מורן קונטטה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גור צור

הנאשמת וב"כ - עו"ד אסי לוי בשם עו"ד שילה דורפמן

פרוטוקול לנאשמת 2

גזר דין

1. נגד הנאשם 1 ונגד הנאשמת 2 (להלן: "**הנאשמת**") הוגש כתב אישום המייחס להם בין היתר עבירת אלימות שביצעו בצוותא. הנאשמת הודתה והורשעה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המייחס לה עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **תקיפה סתם ע"י שניים או יותר**, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין ו**תקיפה סתם (4 עבירות)**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.7.16 בסמוך לשעה 18:50, בבית מלון "רימונים" באילת, נתגלע ויכוח קולני בין הנאשמת לנאשם 1, במהלכו ניגש קצין הביטחון של המלון, מר ניהאד גאנם (להלן: "**המתלונן**"), אל

עמוד 1

הנאשמים וביקש מהם לשמור על השקט. בתגובה לכך, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שדחפה אותו. לאחר שהיזז המתלונן את ידה של הנאשמת ממנו, חברו הנאשמים יחד ותקפו אותו בכך שהלמו באגרופים בחזהו ובצווארו, וכן דחפו אותו תוך שהם מגדפים אותו, ותוך שהנאשמת שורטת אותו. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות 2 שריטות בחזהו.

3. בעקבות האמור לעיל, הוזעקו שוטרים למלון, ובעת הגעתם כאשר ביקש השוטר יורם יאדגרי (להלן: "יורם") מהנאשמת פרטים מזהים, הנאשמת תקפה אותו בכך שדחפה אותו, ולאחר שתפס בידה, נשכה אותו בחזהו, ואף המשיכה לנסות לנשוך ולשרוט אותו לאחר שכבל אותה באזיקים.

4. בתוך כך, כשהכניסו השוטר יורם והשוטר סהר חדידה (להלן: "סהר"), את הנאשמת לניידת המשטרה, תקפה אותם הנאשמת בכך שבעטה בהם. כאשר הובלה בניידת אל תחנת המשטרה, פנתה הנאשמת אל השוטרים באמירות גזעניות וגידפה אותם תוך שהיא בועטת בדלת הניידת.

5. בתחנת המשטרה, עת ניגש השוטר סהר לנגב את פניה של הנאשמת, ניסתה הנאשמת לנשוך אותו וכן ירקה לעברו, ולאחר שדרש ממה להירגע והזהירה כי הוא עומד להשתמש בגז פלפל, גדפה אותו הנאשמת וניסתה לבעוט בו.

תסקירי שירות המבחן

6. מהתסקיר שהוגש ביום 4.7.19, עולה כי הנאשמת, בת 30 נשואה בשנית ואם לשלושה ילדים המתגוררים עמה, שניים מנישואיה הקודמים בגילאי 3.5 ו-5 ופעוט כבן 4 חודשים מנישואיה הנוכחיים. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, ובגיל 18 בחרה שלא להתגייס לצבא, על רקע רצונה לסייע לאמה במצבה הרפואי, וביצעה שירות לאומי במשך שנה. עם סיום השירות, עבדה כנציגת שירות בחברת כרטיסי אשראי במשך כ-8 שנים, עד שהתפטרה עקב מורכבות בחייה האישיים באותה העת, וכעבור זמן קצר החלה עבודתה בסוכנות ביטוח בה עובדת כיום.

הנאשמת דיווחה לשירות המבחן כי סבלה מאלימות פיזית ונפשית מצד בעלה לשעבר, ותיארה מורכבות בגידול ילדיהם המשותפים הן במהלך הנישואין והן בהליך הגירושין, כאשר לדבריה הוא איננו מכבד כיום את הסדרי הראיה שנקבעו ולא משלם מזונות. את הקשר הזוגי הנוכחי תיארה הנאשמת כמיטיב עבודה ועבור ילדיה.

באשר למשפחת מוצאה, הנאשמת סיפרה כי בהיותה בת 8 עברו הוריה הליך גירושין מורכב, אשר הוביל לקשר רופף ובלתי סדיר עם אביה. בנוסף, שיתפה הנאשמת כי בילדותה סבלה מאלימות מצד אמה, אשר מתמודדת לאורך השנים עם בעיות רפואיות שונות בגין לפני כ-10 שנים הפסיקה לעבוד. לדברי הנאשמת, היא מקיימת כיום קשר תקין עם אמה ועם שני אחיה הקטנים.

לחובתה של הנאשמת שלוש הרשעות קודמות ורישום קודם בגינו לא הורשעה בדיון, בין השנים 2008-2014, בגין ביצוע עבירות דומות לעבירות בהן עסקין ובגין עבירת סמים. על אף שהנאשמת קשרה התנהגותה בעת ביצוע העבירות בתיק זה לעובדה כי הייתה שרויה בגילופין, הנאשמת קיבלה אחריות על התנהגותה, הביע חרטה, אכזבה עצמית ובושה בגין מעשיה, וכן הביעה אמפתיה כלפי המתלונן והשוטרים, נוכח הפגיעה שהסבה להם.

שירות המבחן הפנה את הנאשמת לביצוע בדיקות שתן, כאשר בבדיקה הראשונה נמצאו שרידי סם, אך לטענת הנאשמת היא איננה צורכת סמים וייתכן ומדובר בתרופות שנוטלת. הבדיקה הנוספת שביצעה הנאשמת נמצאה נקייה מסמים. באשר לטיפול בתחום האלכוהול, הנאשמת מסרה כי פנתה מיוזמתה בסמוך לגירושה, לעמותת

"אפשר", מתוך רצונה לספק לילדיה סביבת גידול בטוחה ומוגנת, במסגרתה השתלבה בקבוצה טיפולית. בהערכה מאת העובדת הסוציאלית שטיפלה בנאשמת, עולה כי הנאשמת מאובחנת כסובלת מתלות נפשית באלכוהול, ונמסר כי היא משתפת פעולה ומראה מוטיבציה גבוהה לשינוי ושיקום אורחות חייה, לצד שמירה על ניקיון מאלכוהול.

לצורך הערכת מצבה של הנאשמת וגיבוש המלצה בעניינה, שירות המבחן שקל גם את העובדה כי הנאשמת שבה לבצע עברה דומה במאפייניה לעבירות שביצעה בעבר, על אף הסנקציות העונשיות שהוטלו עליה. בנוסף, שירות המבחן לקח בחשבון את נכונותה של הנאשמת להשתלב בטיפול המשך בתחום ההתמכרויות, ואת מאמציה לנהל אורח חיים תקין על אף נסיבות חייה המורכבות.

לאור כל האמור לעיל, שירות המבחן העריך כי הסיכון בעניינה של הנאשמת להישנות עבירות דומות הינו ברמה בינונית, אך השתלבותה בטיפול עשויה לסייע בהפחתתו, ולכן המליץ על הטלת צו מבחן במהלכו תמשיך הנאשמת טיפול בתחום ההתמכרויות, תשתלב בקבוצה טיפולית, ותופנה לבדיקות שתן, תוך מעקב אחר מצבה ובניית תכנית טיפולית התואמת את צרכיה, וכן המליץ על הטלת ענישה קונקרטית בדמות של"צ, בהיקף של 100 שעות.

7. מהתסקירים המשלימים שהוגשו ביום 15.9.19 וביום 13.2.20, עולה כי הנאשמת נמצאת בהיריון ומצפה לילד נוסף, מתמידה בניקיון מאלכוהול, ובדיקות השתן שביצעה נמצאה נקייה מסמים. עוד עולה, כי לאחר שהנאשמת טופלה במשך כשנה וחצי בתחום ההתמכרויות, הוחלט לשלבה ביום 7.11.19 בקבוצה המיועדת לנשים עוברות חוק. שירות המבחן התרשם, כי בתקופת הדחייה, הנאשמת השקיעה משאביה בהליכי שיקום, כאשר ילדיה מהווים עבורה גורם מוטיבציה משמעותי, וכי הנאשמת מנצלת את ההזדמנות שניתנה לה להירתם להליך הטיפול, ומשקיעה כוחותיה בבניית עתידה בעת הנוכחית, הן בחום התעסוקתי והן בתחום המשפחתי. להערכת שירות המבחן, ההליך זה נותן מענה לצרכיה האישיים והרגשיים שעמדו בבסיס התנהגותה הבעייתית של הנאשמת ומהווה גורם מפחית סיכון במצבה כיום. נוכח האמור לעיל, חזר שירות המבחן על המלצתו העונשית, וציין כי על אף חומרת העבירות, ענישה בדרך של מאסר, עלולה, להערכת שירות המבחן, להוות גורם גרסיבי אשר יפגע ביכולתה להמשיך ולהתקדם בדרכי טיפול ושיקום בהם מצויה, ולשם הגברת סיכויי שיקומה, יש צורך בחיזוק כוחותיה לערוך שינוי בדפוסייה באמצעות הליכי טיפול.

8. ביום 16.9.19 הוגשה בעניינה של הנאשמת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, לפיה נמצאה הנאשמת מתאימה לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים

טיעוני המאשימה לעונש

9. **ב"כ המאשימה** טען כי לחובת הנאשמת עבר פלילי רלוונטי בעבירות דומות בגינו הושת עליה עונש מאסר מותנה חב הפעלה, אך לא ניתן להפעילו משום שלא יוחסו לה עבירות מטרה, לאור כך שבעת ביצוע העבירות הייתה בגילופין. המאשימה פירטה ביתר שאת באשר לחומרת העבירות אותן ביצעה הנאשמת, והתייחסה לכך שעובדות כתב האישום מגלמות את העובדה כי הנאשמת הפעילה אלימות כלפי אנשי חוק וכלפי אנשי הביטחון של המלון, ולטענתה יש לתת לכך משנה חומרה לעניין הזה, שכן מי שמרים יד על איש חוק הינו בגדר אדם אשר "מרים יד על החוק" ולא יהסס בפעם הבאה להרים יד גם על מי שאינו איש חוק. בנוסף, באשר להתנהגותה של

הנאשמת בעת שנפשה במלון, נטען כי על בית המשפט לתת במקרה זה את הדעת לשיקול הרתעת הרבים, משום שמדובר בתופעה נפוצה בקרב החברה הישראלית ובה "הישראלי המכוער" נוהג באלומות כלפי נציגי המלון במהלך חופשתו, ועל בית המשפט לסייע במיגור תופעה זו. כמו כן, התייחסה המאשימה אל חומרת האמרות הגזעניות של הנאשמת כלפי השוטרים, וכן התייחסה לקושי של גורמי הביטחון והחוק להשתלט על הנאשמת ועל התנהגותה התוקפנית כלפיהם למול העוברים והשבים. לאור האמור לעיל, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה הולם בעניינה של הנאשמת שנוע בין מאסר קצר בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל. לזכותה של הנאשמת, זקפה המאשימה את העובדה כי הודתה בכתב האישום המתוקן, לקחה אחריות על מעשיה והביעה חרטה. אשר להמלצת שירות המבחן, טענה המאשימה כי על אף העובדה שהנאשמת בהיריון ויש לה עוד 3 ילדים קטנים, ועל אף ההליך הטיפולי שעברה, בנסיבות ביצוע העבירה, העונש המוצע על ידי שירות המבחן אינו הולם את מתחם הענישה הראוי ולטענתה, נוכח מכלול הנסיבות, אין לסטות ממתחם הענישה. לאור כל האמור לעיל, עתרה המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל בן 7 חודשים שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הנאשמת לעונש

10. **ב"כ הנאשמת** טענה כי מדובר בנאשמת אשר נמצאת בהיריון מתקדם, ומטפלת בשלושה ילדים קטנים. ב"כ הנאשמת הפנתה לתסקירי שירות המבחן, ולכך שהנאשמת עברה הליך טיפולי ממושך בעמותת "אפשר" עוד קודם להפנייתה לשירות המבחן, כמעט מיד לאחר ביצוע העבירה נשוא כתב האישום. ב"כ הנאשמת התייחסה להתרשמות שירות המבחן מההירתמות של הנאשמת להליך הטיפולי, מהבעת המוטיבציה שלה להשתלבות בהליכים השונים ומשמירתה על יציבות תעסוקתית, ומשפחתית. בנוסף, ציינה כי שירות המבחן התרשם שהנאשמת משקיעה משאבים בהליכי שיקום וכמובן שמירה על ניקיון מאלכוהול במשך השנתיים האחרונות, וכן התרשם מההכרה של הנאשמת בחומרת התנהגותה ומכך שמשקיעה כוחות בבניית עתידה הנורמטיבי. לאור האמור לעיל, טענה ב"כ הנאשמת, כי מדובר בנאשמת שקיים בעניינה סיכוי של ממש לשיקום, וביקשה מבית המשפט לתת לה הזדמנות לשקם את חייה, על ידי סטייה לקולא ממתחם העונש, ואימוץ ההמלצה העונשית של שירות המבחן.

11. **הנאשמת** אף היא פנתה אל בית המשפט, ומסרה כי היא מאד מצרה על האירוע, וחשה בושה בגינו. בנוסף, שיתפה את בית המשפט בכך שמטפלת בשלושה ילדים ומצפה לילד רביעי, והבטיחה לא לשוב ולבצע מעשים אשר יגרמו לה להסתבך פעם נוספת עם החוק.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

12. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה, הוא העיקרון המנחה בענישה, תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו במקרה זה, מידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

13. אין חולק כי המעשים המיוחסים לנאשמת בכתב האישום המתוקן מהווים **אירוע אחד**, בהתאם לע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014). בעניינו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת המהווה "אירוע מתגלגל", ולפיכך יש לקבוע **מתחם עונש כולל** אחד עבור כלל העבירות.

14. **הערכים המוגנים** שנפגעו ממעשיה של הנאשמת הם שלמות הגוף, כבודו וביטחונו האישי של הקורבן ובטחון הציבור. סבורני כי **עצמת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית** בנסיבותינו. הנאשמת נהגה באלימות שלוחת כל רסן כלפי גורמי סמכות וחוק, בעת שהייתה שרויה בגילופין, בכך שתקפה יחד עם אדם אחר את איש הביטחון של המלון בו נפשו, לאחר שביקש ממנה לשמור על השקט בעקבות ויכוח קוני שניהלו השניים, וגרמה לשריטות בחזהו. לאחר מכן, תקפה הנאשמת שוטר שהוזעק למקום בכך שדחפה אותו ונשכה אותו בחזהו, ואף המשיכה לנסות לנשוך ולשרוט אותו לאחר שכבל אותה באזיקים. בהמשך, בעטה הנאשמת בשוטרים בעת שהכניסו אותה לניידת, פנתה אליהם באמירות גזעניות, גידפה אותם ובעטה בדלת הניידת. הנאשמת לא הסתפקה בכך, וגם לאחר שהובאה לתחנה, בעת שניגש שוטר לנגב את פניה היא ניסתה לנשוך אותו ולבעוט בו, ירקה לעברו וגידפה אותו.

15. לעניין הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות האלימות ראו את ע"פ 9048/11 **מוחמד נ' מדינת ישראל** (24.5.12), שם נקבע:

"מקרים אלימים מסוג זה מציפים לאחרונה את מקומותינו ופוגעים קשות בתחושת הביטחון האישי של כל אזרח. על בתי המשפט להשית בגינם עונש הולם ומרתיע שיהיה בו כדי להרתיע את העבריינים הספציפי כמו גם עבריינים פוטנציאליים. זאת כמובן בהתייחס לכל מקרה ונסיבותיו".

16. אשר לחומרת ביצוע מעשי אלימות כלפי גורמי סמכות וחוק, נקבע בפסיקה כי עבירות של אלימות כלפי לובשי מדים, עובדי ציבור ונותני שירותים אחרים, החשופים למצבים בהם הקירבה לאלימות היא קירבה רבה, הינן עבירות שבימ"ש במישור הכללי צריך להחמיר בהן. ראו לעניין זה ע"פ 9878/09 **מדינת ישראל נ' מוסא** שם נקבע כי:

"הדעת אינה סובלת מעשי תקיפה של נציגי החוק אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור. יש להוקיע מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם הפרעה לעובדי ציבור במילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית"

17. בהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכך בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשמת, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא או לחומרא מהמתחם.

18. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירות כמפורט בכתב האישום, בדרך כלל נקבעו מתחמי ענישה המשתנים ממקרה מקרה בהתאם לנסיבות הקונקרטיות בכל אחד מהם:

- א. בת"פ 26382-03-12 **מדינת ישראל נ' סטולוביץ**, הורשע הנאשם 1, במסגרת הסדר טיעון דיוני, בביצוע עבירת תקיפה חבלנית בצוותא, בשל כך שתקף את המתלונן, יחד עם אחר, בבעיטות ובאגרופים בכל חלקי גופו, וזאת ללא סיבה מוקדמת. על הנאשם הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל.
- ב. בת"פ 6728-03-13 **מדינת ישראל נ' ביטון**, הורשעו הנאשמים בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא והיזק לרכוש במזיד. המתלונן שהינו חוקר פרטי הגיע למסור צווי עיקול זמניים, הנאשמים אשר שמעו על כך, הגיעו למקום ברכבם, חצו את נתיב נסיעתו של המתלונן והתנגשו ברכבו, יצאו מהמכונית וחבטו בו בכל חלקי גופו. נאשם מס' 1 בעל עבר פלילי נידון ל- 11 חודשי מאסר. נאשם 2 שהינו צעיר ונעדר עבר פלילי נידון ל- 6 חודשי עבודות שירות.
- ג. בעפ"ג 33722-08-13 **טקצנקו נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בשני כתבי אישום בביצוע עבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר ובעבירות נוספות, בין היתר, בשל כך שתקף את המתלונן, חייל שעבר לתומו ברחוב, יחד עם אחר, בבעיטות ובאגרופים בכל חלקי גופו, וזאת ללא סיבה מוקדמת. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל.
- ד. ברע"פ 3279/12 **גולן נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בתקיפה בצוותא הגורמת חבלה של ממש, בכך שתקף עם אחר מאבטח שמנע מהם כניסה למסעדה וגרמו לו לחבלות, ובהמשך תקפו גם עובר אורח שניסה לסייע. הנאשם נידון ל- 8 חודשי מאסר כולל הפעלת התנאי ועונשים נלווים.
- ה. ברע"פ 8918/09 **קירל נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם לאחר שהתקבל ערעור המדינה כנגדו, אשר הורשע על יסוד הודאתו, בתקיפת שוטרים ובשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שכתוצאה מהן נגרמו למתלונן חבלות בפניו, שברים בשיניים, ושטפי דם. על הנאשם, שעבר הליך שיקומי משמעותי, הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל והופעלו מאסרים מותנים במצטבר.
- ו. בת"פ 50036-10-12 **מדינת ישראל נגד מולוגוטה ביטאן**, הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שהנאשם את המתלונן בפניו וגרם לו לשבר בעצמות האף ולפגיעות נוספות. בית המשפט גזר עליו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעיל עונש מאסר על תנאי במצטבר.
- ז. ברע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל**, הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות, בעבירות היזק לרכוש בזדון ותקיפה הגורמת חבלה של ממש והוטלו עליו 8 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים. עונשו נותר על כנו אף לאחר שהודה במעשיו בפני ערכאת הערעור.
- ח. ברע"פ 8566/13 **אלכסיי טקצנקו נגד מדינת ישראל**, בית המשפט השלום השית על המערער 10 חודשי מאסר בכך שהורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, והסגת גבול, מעובדות האישום עולה כי הנאשם ואחר הבחינו במתלונן הולך ברחוב וללא כל סיבה מוקדמת התנפלו עליו. בעקבות האלימות נזקק המתלונן לטיפול רפואי. בית המשפט קבע מתחם לעבירת התקיפה הנע בין 10 ל- 24 חודשי מאסר. אולם בערעור הועמד המתחם הראוי לעבירה זו בין 6 ל- 16 חודשי מאסר ועונשו הועמד על 7 חודשי מאסר.
- ט. ברע"פ 2114/13 **עבד אל האדי**, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, בשל כך שתקף, יחד עם אחרים, מתדלק בתחנת דלק בעקבות ויכוח עם המתדלק. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף, למען שלמות התמונה, יצוין כי בפסיקתם של בתי-המשפט ניתן לאתר גם מקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירות דומות ואף חמורות יותר ולמרות זאת הוטלה ענישה אשר אינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, מטעמים חריגים לקולא:

י. בת"פ 44064-11-10 **מדינת ישראל נ' בר אור**, הנאשמת בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא חדא, תקיפה כדי לגנוב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לאור הליך שיקומי משמעותי שעברה הנאשמת, בית המשפט החליט לאמץ את המלצת שירות המבחן והטיל על הנאשמת של"צ בהיקף של 300 שעות וענישה נלווית.

19. לאור כל האמור לעיל, בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בשים לב לנסיבות שלפנינו: לחלקה של הנאשמת בביצוע העבירות שהינו עיקרי; לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים שהינה משמעותית; לנזק שנגרם למתלונן בדמות חבלה של ממש וכן לפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם למתלונן ולשוטרים כתוצאה מהאלימות שנקטה כלפיהם הנאשמת; לכך שהנאשמת תקפה גורמי סמכות, אשר פעלו למען שמירת הסדר, בלא כל סיבה ניכרת; לכך שהתנהגותה האלימה של הנאשמת נבעה ככל הנראה משתיית אלכוהול מופרזת ולא מבוקרת, אשר משפיעה על יכולת הריסון העצמי ומסכנת את הסביבה; אני קובע את **מתחם העונש ההולם לכלל העבירות שביצעה הנאשמת, כמתחם שתחתיתו במספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ורומו 12 חודשי מאסר בפועל.**

20. אשר לשאלת **הסטייה ממתחם העונש ההולם**, בהתאם לסעיף 40ד' (א) לחוק, רשאי בית המשפט לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם מחמת שיקולי שיקום, היינו אם הנאשמת השתקמה או אם קיים סיכוי שהיא תשתקם. ב"כ הנאשם עתרה לאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן. בשים לב למתחם הענישה ההולמת, משמעות עתירתה הינה חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. אין חולק כי העבירות שביצע הנאשמת הן חמורות ועל בית המשפט להעביר מסר מוחשי וברור כנגד כל מי שביצע עבירות מסוג זה. יחד עם זאת, יש לערוך איזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם ביד קשה בעבירת אלו, לבין האינטרס הציבורי והאישי של הנאשמת. במרוצת הזמן, בית המשפט העליון פירט שיקולים שונים אשר יש בכוחם כדי להצביע על פוטנציאל שיקומי המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, ובכלל זה: תסקיר המגלה פוטנציאל שיקומי, שיתוף פעולה עם רשויות החוק ועם שירות המבחן, חרטה על המעשים, רצון ממשי להשתקם, והליך שיקום וטיפול משמעותי (ראו ע"פ 1903/13 **עיסה נ' מדינת ישראל**).

בפרשת ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל**, התייחס בית המשפט העליון למונח "**סיכוי של ממש לשיקום**", שבסעיף 40ד' לחוק העונשין, בציינו כי:

"**מבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפטיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפולי מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על 'סיכוי של ממש לשיקום' כלשונו של סעיף 40ד' (א).**"

כפי שכבר צוין בהרחבה לעיל, הנאשמת עברה תהליך שיקומי ממושך, ועל אף שקשרה התנהגותה בעת ביצוע העבירות לעובדה כי הייתה שרויה בגילופין, הנאשמת קיבלה אחריות על התנהגותה, הביע חרטה, אכזבה עצמית

ובושה בגין מעשיה, וכן הביעה אמפתיה כלפי המתלונן והשוטרים, נוכח הפגיעה שהסבה להם. מתסקירי שירות המבחן, עולה כי הנאשמת טופלה במשך כשנה וחצי בתחום ההתמכרויות ב"אמותת אפשר" אליה הגיעה מיוזמתה, וביום 7.11.19 השתלבה בקבוצה המיועדת לנשים עוברות חוק. על פי התסקיר, הנאשמת מתמידה בניקיון מאלכוהול, בדיקות השתן שביצעה נמצאה נקייה מסמים, ושירות המבחן התרשם, כי הנאשמת, שהינה אם לשלושה אשר הייתה מצויה בהריון מתקדם בעת עריכת התסקיר, מנצלת את ההזדמנויות שניתנה לה ומשקיעה מאמצים רבים בהליכי שיקום ובבניית עתידה בעת הנוכחית, הן בחום התעסוקתי והן בתחום המשפחתי, כאשר ילדיה מהווים עבורה גורם מוטיבציה משמעותי. להערכת שירות המבחן, ההליך הטיפולי מהווה גורם מפחית סיכון עבור הנאשמת, ולשם הגברת סיכויי שיקומה, יש צורך בחיזוק כוחותיה לערוך שינוי בדפוסיה באמצעות הליכי טיפול.

לאור האמור לעיל, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בתסקירי שירות המבחן ובחנתי את מכלול השיקולים, **מצאתי לנכון לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום.**

21. בנוסף, במסגרת השיקולים לקולא בעניינה של הנאשמת, יש לתת את הדעת לנסיבותיה האישיות והמשפחתיות המורכבות של הנאשמת, ולהיותה של הנאשמת בהריון במהלך ההליכים בתיק דנן, כשבנוסף היא מגדלת עוד 3 ילדים קטנים, אשר נראה כי מהווים בעבורה גורם מוטיבציה לשיקום משמעותי בחייה.

22. בשולי הדברים, אתיחס לכלל ההשלכות של הטלת עונש מאסר בפועל על הנאשמת ומשפחתה, נוכח המאפיינים הייחודיים של הנאשמת כאישה וכאם המטפלת בילדיה הקטנים, כאמור לעיל. לעניין זה, יפים הדברים שנאמרו בפסק דינו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 5693/16 זגה נ' מדינת ישראל:

"למעלה מן הצורך אומר כי איני משוכנע כי הגיעה העת 'לשוויון' מלא בין נשים וגברים בתחום המעצרים והמאסרים. גלוי וידוע כי עבריינות נשים אינה שכיחה כעבריינות גברים, מספר האסירות והעצורות בישראל קטן עשרת מונים ממספר האסירים והעצורים, וטוב שכך. גם אם שופטי ישראל 'חוטאים' ביחס לקולא כלפי נשים, הרי שהדבר נובע, בין היתר, מההכרה במאפיינים ובצרכים הייחודיים של נשים עברייניות ואסירות. מחקרים מלמדים על הפרופיל הייחודי של נשים עברייניות, השונה מזה של הגבר העבריין, לרבות ההיסטוריה האישית הקשה שמסתתרת מאחורי אחוז ניכר מביניהן. השפיטה, הענישה, הטיפול ודרכי השיקום של נשים עברייניות הוא מושא לכתובה עניפה בתחום הקרימינולוגיה, ולא זה המקום להרחיב."

סוף דבר

אשר על כן, לאחר ששקלתי את כל השיקולים ונתתי דעתי למכלול הנסיבות, לתקופה הקצרה בה שהתה הנאשמת במעצר במסגרת ההליכים בתיק בין התאריכים 2.8.16-30.7.16, לטיעוני הצדדים, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת ולהמלצת שירות המבחן, מצאתי לנכון מצאתי לנכון להשית על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. **שירות לציבור** - הנאשמת תבצע של"צ בהיקף של 100 שעות במסגרת "חסדי נעמי" בבני ברק, וזאת בתיאום עם שירות המבחן. הובהר לנאשמת כי הפרת צו השל"צ עשויה לגרום להפקעתו ולחידוש המשפט, ולדיון מחודש בשאלת העונש. ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, ניתן יהיה הדבר להיעשות על ידי שירות המבחן, תוך דיווח לבית המשפט, ללא צורך במתן החלטה.

ב. **צו מבחן** - ניתן בזה צו מבחן לתקופה של 12 חודשים כלפי הנאשמת. הנני מחייב את הנאשמת לשתף פעולה עם שירות המבחן, הכל על פי הנחיות שירות המבחן. מובהר בזאת לנאשמת כי באם לא תקיים צו זה, ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש.

ג. **מאסר על תנאי** - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשמת תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על עבירות נוספות בהן הורשעה.

ד. **התחייבות** - הנאשמת תתחייב כי היא תשלם סך של 3,000 ש"ח, אם תוך שנתיים מהיום תעבור על עבירות נוספות בהן הורשעה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' תמוז תש"פ, 29 יוני 2020, בנוכחות הצדדים.

שי ברגר, שופט

הנאשמת:

אני מצהירה כי אשלם סך של 3,000 ש"ח, אם תוך שנתיים מהיום אבצע עבירות נוספות בהן הורשעתי.

הוקלדעלידיאטה רוט